CAMPIONATUL MONDIAL DE HOCHEI — GRUPA B

VIZOR la mantinelă

În ambianța, inedită pentru noi, bucureștenii, a Palatului de gheață, construit în pripă, cu un efort intensiv de 4 luni, un străin, obișnuit cu baldachinele transparente ale lumii așternute peste suprafețele de luciu glacial, părea vădit emoționat. Cehoslovacul Miroslav Subrt, al doilea vicepreședinte al Ligii Internaționale de Hochei pe Gheață (L.I.H.G.), membru al directoratului federației, instalat din prima oră a dimineții în tribuna oficială, cu pîslari groși în picioare — pentru a putea rezista ceasurilor lungi de joc ale zilei de debut — răspunde întrebărilor noastre cu vorba molcomă, cu pauze dese, rotindu-și mereu ochii prin hală, îmbrățișînd totul cu sentimentul de paternitate adoptivă ce te încearcă față de odrasla frumoasă a altuia. Nu e vorba de invidie — doar în Cehoslovacia și în lume sînt atîtea patinoare acoperite splendide la înfățișare. Mai curînd e admirație și plăcere, bucuria unei autorități mondiale care vede crescînd familia pe care o patronează.

— *În ciuda anumitor păreri sceptice* — spune Miroslav Subrt — *hocheiul pe gheață este un sport foarte popular, a cărui răspîndire în lume nu se poate judeca numai prin prisma celor vreo 30 de țări afiliate Ligii. Sportul crosei și al pucului se află, de altfel, în plin progres, dezvoltarea lui este marcată și înregistrată, cu fiecare an, tot mai mult. Ceea ce determină acest progres este fără îndoială accentuata evoluție cantitativă a construcției de patinoare artificiale. Elementul menționat devine hotărîtor într-un sport limitat îndeobște de condiții climaterice. Poate spre surprinderea dv, vă voi mărturisi că sîntem în posesia unor informații recente care denotă un interes crescînd pentru hochei pe gheață tocmai acolo unde vă așteptați mai puțin: în America de Sud!*

— Entuziasmul ideilor dv. este încurajant pentru cei ce știu că veniți la București după obositorul turneu de la Galați, al cărui directorat l-ați prezidat.

— *De vină sînt oamenii de la Dunăre. Ospitalitatea lor remarcabilă este creatoare de bună dispoziție. Nu am decît cuvinte de bine pentru organizatorii români. Firește, noul patinoar de la Galați nu este încă finisat și el ne-a creat unele dificultăți tehnice. Dar — țin să subliniez acest lucru în mod special — bunăvoința localnicilor, admirabilă în esență, a făcut posibilă respectarea literei regulamentului. Aici, la București, totul va decurge, firește, mai ușor, pentru că există o tradiție a hocheiului pe gheață și mai ales acest excelent patinoar, care merită felicitările Ligii Internaționale. Am deplină încredere în posibilitățile organizatorice ale Federației române.*

— Jocul de debut a și început. Care sînt, în aceste clipe, primele dv. gînduri?

— *O fericită coincidență a făcut ca jocul inițial să marcheze tocmai caracterul cu adevărat universal al acestui turneu. Prezența pe gheață a echipelor reprezentative ale Statelor Unite și ale Japoniei conferă competiției amprenta mondială care va lipsi la Stockholm grupei A, datorită absenței Canadei. Grupa B, de la București, este, în limitele categoriei ei, un adevărat campionat mondial și european. Dar primul succes al întrecerii stă totuși în frumusețea halei care o găzduiește. Nădăjduiesc că vom avea prilejul să asistăm la meciuri frumoase, ținînd seama de echilibrul valoric al echipelor. În aceste condiții este greu să formulezi un pronostic. Performanțele anterioare ale participantelor sînt destul de apropiate. În orice caz, în calitatea pe care o dețin, nu pot decît să urez, în mod tradițional: cel mai bun să învingă!*

— Optimismul dv. molipsitor, nu-i putem adăuga, acum, după primele două reprize ale campionatului, decît constatarea că banca pedepsiților a rămas neatinsă, ceea ce, pe românește, s-ar numi: semn bun!

Victor BANCIULESCU

Spectaculos moment ofensiv al echipei S.U.A. la poarta Japoniei, interpreții principali fiind înaintașul Bryan Grand (nr. 7) și ultimul apărător nipon: Katsuji Morishima (nr. 2)
Foto: AUREL NEAGU

S.U.A. — JAPONIA 11-1 (4-1, 3-0, 4-0)

Meciul inaugural al competiției a opus echipei Statelor Unite („vine" din grupa A) pe cea a Japoniei (a „urcat" din C), cele două formații desfășurînd un joc care, în cea mai mare parte, a păstrat caracteristicile grupelor valorice din care au făcut parte, pînă în acest an, respectivele reprezentative. De aceea, în ciuda deosebitei ambiții cu care au evoluat hocheiștii japonezi, aceasta nu le-a fost suficientă pentru a contracara atuurile formației de peste Ocean, ieri superioară cu cel puțin o clasă, din toate punctele de vedere. Superioritatea hocheiștilor americani a fost mai evidentă în ceea ce privește calitățile fizice, media gabaritului jucătorilor americani fiind net superioară celei a adversarilor care, pur și simplu, păreau niște copii pe lîngă ei. De aceea, toate angajamentele fizice au și fost cîștigate de echipa S.U.A. Bine că în jocul de hochei nu este uzitată ținerea unei evidențe a tuturor acestor angajamente... Și mai este ceva: credem că nici o altă echipă nu a avut mai mult de „pătimit" după modificarea regulamentului internațional (potrivit căruia bodicec-urile sînt admise și în atac) ca formația Japoniei, a cărei rezistență a fost măcinată de loviturile cu corpul date de americani.

Cele 12 puncte ale partidei au fost realizate de: Lilyholm (min. 2 și 55), Christiansen (min. 7 și 55), Stordhal (min. 13), Konik (min. 15), Gambucci (min. 31), Brooks (min. 32, 33 și 45), Grand (min. 59), respectiv Ebina (min. 4). Arbitri: Valentin (Austria) și Ehrensperger (Elveția). Raport de șuturi pe poartă: S.U.A. 57, Japonia 33. Eliminări: S.U.A. — 2 min.

Elveția — Bulgaria 4-2 (2-1, 1-0, 1-1)

Adversare anul trecut la Skopje, în grupa C, formațiile Elveției și Bulgariei s-au reîntîlnit pe gheața patinoarului artificial, în competiția eșalonului secund al hocheiului mondial. Dacă în 1969 scorul a fost net favorabil elvețienilor (11—3), de data aceasta a fost nevoie ca ei să facă multă risipă de energie pentru a putea înfrînge formația bulgară, aflată într-un sensibil progres. Așa cum a debutat partida, cu atacuri impetuoase ale elvețienilor, care au constrîns pe adversari la o apărare disperată, cu două goluri înscrise într-un interval de 46 s, în minutul al treilea, se părea că victoria hocheiștilor din „țara cantoanelor" avea să fie obținută, cum se spune, la pas, și că proporțiile scorului de anul trecut urmau să fie reeditate. Sportivii bulgari au trecut însă de dificultățile începutului, și-au organizat mai bine rîndurile în defensivă, închizînd cu lacătul de șut ale elvețienilor. O dată asigurată apărarea, ei au trecut la atac, au șutat de 13 ori (aproape dublu cît adversarii lor) și dacă n-au putut înscrie decît un singur gol, aceasta se explică pe de o parte prin forma bună a portarului Rigolet, pe de alta — prin lipsa de precizie.

Repriza secundă s-a desfășurat în nota de puternică dominare a formației elvețiene (13 șuturi pe poartă, față de cele 4 ale bulgarilor); dar pucul n-a intrat decît o singură dată în poarta inspiratului Iliev. Ultimele 20 de minute ale meciului au fost caracterizate de o luptă dîrză, confuză și plină de greșeli. După ce au redus scorul la 3—2, hocheiștii bulgari au luptat pentru egalare, dar o gravă greșeală, cu 35 secunde înainte de sfîrșit, a îngăduit elvețienilor să se detașeze în învingători, la două puncte diferență.

Autorii golurilor: Dubois (min. 3), Turler (min. 3 și 60), Chappot (min. 26) pentru Elveția, respectiv Lesev (min. 6) și Mihailov (min. 54). Au arbitrat Dușanovici (Iugoslavia) și Baader (R.F. a Germaniei). Penalizări: Elveția 4 min., Bulgaria 5 min.

R.F. a GERMANIEI — IUGOSLAVIA 6-3 (1-1, 2-1, 3-1)

În cea mai mare parte a meciului, disputa s-a desfășurat de la egal la egal. Am constatat, totuși, o ușoară superioritate a hocheiștilor vest-germani în acțiunile ofensive, mai clare, mai rapide, mai bine orientate; fapt hotărîtor la stabilirea învingătoarei și chiar a scorului. Iugoslavii s-au prezentat excelent pregătiți sub raport fizic. Ei au menținut un ritm ridicat de patinaj pe parcursul partidei, dar le-a fost suficient să greșească de cîteva ori în apărare pentru a fi întrecuți la o diferență de trei puncte. Primul gol, de exemplu, a fost „opera" portarului Anton Gale, care deși a reținut pucul l-a jucat în mînă pînă ce l-a scăpat în poartă. Greșeală de-a dreptul copilărească, dar nu și singura. De asemenea, în acțiunile de atac, cu toate că pucul s-a aflat de foarte multe ori în posesia iugoslavilor, aceștia fie că s-au pripit, fie că, dimpotrivă, au întîrziat în expedierea șuturilor pe poarta apărată cu brio de Makatsch, cert este că n-au putut concretiza decît de trei ori. Au înscris: Köpf (min. 2. 45, 53), Eibl (min. 23), Egger (min. 25), Hartelt (min. 44), respectiv Hiti (min. 9 și 34) și Beravs (min. 58). Au condus: Gagnon (S.U.A.) și Turceanu (România). Raportul șuturilor pe poartă: R. F. a Germaniei 35, Iugoslavia 24. Raportul penalizărilor: 10 min. și, respectiv, 6 min.

GEORGE KONIK (1,88 m), la 32 de ani, este veteranul team-ului american. A cucerit repede simpatia tribunelor, datorită sobrietății intervențiilor sale în linia defensivă, preciziei matematice a paselor și șarjelor spectaculoase, una dintre ele încheiată cu un gol electrizant. S-a născut în Canada și de la vîrsta de 10 ani s-a stabilit în S.U.A. Debutul său este legat de formația Denver University, de mai multe ori campioană a țării. A jucat timp de 6 ani în formația profesionistă Pittsburgh Penguins din National Hockey League, iar în 1968 a fost reamatorizat. În ciuda faptului că se numără printre cei mai buni hocheiști de peste Ocean, Konik este la primul său campionat mondial, unde — după evoluția de ieri — și-a depus o serioasă candidatură pentru All Stars București 1970. Lucrează, ca inginer, la o mare firmă de specialitate din Bloomington; este căsătorit și are trei copii.

Pe negândite

DE 20 DE ANI PE DRUMURI...

Belgianul *Guillaume Levaux* nu lipsește nici de la București. Turistul valon a fost prezent pînă acum la 20 de ediții ale C. M.! „*Am venit în capitala României îndemnat de curiozitatea originalității construcției patinoarului acoperit. M-am întreținut cu specialiștii români în privința felului în care a fost acoperit stadionul, pentru a sugera ideea aceasta și compatrioților mei. Instalațiile sînt foarte originale și nu regret că am venit la acest campionat care încă de la inaugurare se pare că este la înălțime*".

●

AVATARURILE PROMOVĂRII

Sepp Koutny, crainic al radiodifuziunii austriece, a venit la Galați, unde a urmărit jocurile din grupa C. „*Acum îmi dau mai bine seama că între echipele din grupa B și C este o enormă diferență de valoare. Pe noi, austriecii, care am promovat în această grupă, ne așteaptă o misiune foarte dificilă. Dar, ne consolează ideea că și în grupa B sînt formații de valori diferite. De pildă, reprezentativa S.U.A. care a inaugurat campionatul cu echipa Japoniei a fost superioară cu cel puțin o clasă adversarei sale*".

●

FAIR-PLAY CU PERSPECTIVĂ

Arbitrul elvețian *Heinrich Ehrensperger*, care a condus meciul inaugural, ne-a declarat: „*Am avut două satisfacții. Întîi, pentru că am condus primul joc și în al doilea rînd, pentru că partida nu mi-a pricinuit nici un fel de dificultăți. A fost un joc sportiv, un model de fair-play și doresc ca acest exemplu să fie urmat și de celelalte formații*".

ONORABILA RUGĂCIUNE...

Scria cineva nu de mult — și nu ne aducem aminte cu exactitate cine, dar asta s-ar putea să nu aibă prea multă importanță, sau s-ar putea să nu aibă nici una — scria, zicem, cineva că momentul cel mai interesant pentru reporter este indeobște cel din începutul întrecerii sportive, primul, precedînd chiar deschiderea competiției propriu-zise...

Avea acel condeier — care n-ar fi exclus să fie tocmai fostul campion mondial de haltere, Iuri Vlasov — dreptate, și... n-avea, pentru că, la urma-urmei, ni se pare tare greu de crezut că încălzirea sau alinierea unei echipe de fotbal, să zicem, sînt mai atrăgătoare, decît centrările sau golurile care urmează...

Și totuși, prezenți ieri dimineață, la o oră matinală — pentru sport, la patinoarul „23 August", alături de alți — rețineți — 2 000 de spectatori, am simțit nevoia să-i dăm crezare, poate pentru prima oară, articlerului de care pomeneam.

Nu era nici 9,30... Afară burnița, ca într-o toamnă bacoviană. Sub acoperișul patinoarului, hocheiștii japonezi și americani ieșiseră pe gheață, pregătindu-se pentru primul meci al competiției. Primii — în alb, cu caschete verzi, ceilalți — în albastru, mestecînd chewing-gum, cu privirile spînzurate parcă undeva dincolo de tabela electronică.

Văzîndu-i, ne-am adus aminte, instinctiv parcă, de cuvintele lui Vlasov, și i-am urmărit mai atenți mai obstinați, în timp ce toți ceilalți prieteni din tribune se delectau cu prima cafea, aburindă, servită de niște fete vioaie și frumoase, care purtau cu grație pe brațul drept — mă înșel oare? — niște ciudate numere!

Patinatorii se mișcă majestuos, trăgînd cu ochiul unul la celălalt, ridicînd și coborînd patinele parcă cu dificultate, cu teamă, ca și cum atingerea gheții ar reprezenta un mortal prilej de electrocutare... Un american, un „beatles" blond, cu favoriți à la Modugno și nume de reverberație mondială care ne duce cu gîndul la pionieratul aviației — Lindberg — privește amuzat spre mașina Rolba, „esteticiana" gheții, care a rămas expulzată dincolo de mantinelă, stingheră și tristă...

Japonezii se lovesc unii pe alții cu crosele, încet, părintește, de parcă și-ar da binețe. La un moment dat însă — toate privirile rămîn suspendate — urmașii samurailor se adună cu toții lîngă poartă, alcătuind o veritabilă grămadă de rugby. Se roagă, ni se spune, și nu-i acesta decît un ritual împămîntenit în sportul „țării soarelui răsare" de cînd lumea... Ne întrebăm — și desigur nu sîntem singurii care o fac — pentru ce, oare, se roagă japonezii, oferind tribunelor un tablou original și tulburător deopotrivă? Încercăm chiar să aflăm, dar translatorul echipei nu ne traduce decît nedumerirea antrenorului Tanabu: „Cum de se roagă băieții mei? Se roagă, și atît... E o „înori", onorabilă rugăciune rostită înaintea oricărui meci".

Așadar, japonezii nu se roagă pentru victorie. Se roagă, și atît.

...În sfîrșit, apar ultimii actori: arbitrii. Se rotesc pe gheață ca niște păsări de pradă, repezi și temuți... De sus, din înaltul tribunelor, panorama aceasta colorată și mișcătoare este, într-adevăr, impresionantă, și, gîndim, poate că dreptatea nu era departe de cuvintele lui Vlasov...

Portarul japonez își mai verifică o dată apărătorile acelea caraghioase de la picioare, ca niște bureți de culoarea coajei de copac... Toată lumea este gata... Pucul, cutie de cremă, jucăușă, aleargă neastîmpărat pe oglinda gheții...

Semnal, și un nou festival hocheistic — grupa B a campionatelor mondiale — a pornit la drum, cu tot cortegiul lui de promisiuni și renunțări, de virtuozitate și spectacol, de fair-play, zîmbete și lacrimi... Da, da, acum știm: Vlasov nu mințea!

Ovidiu IOANIȚOAIA

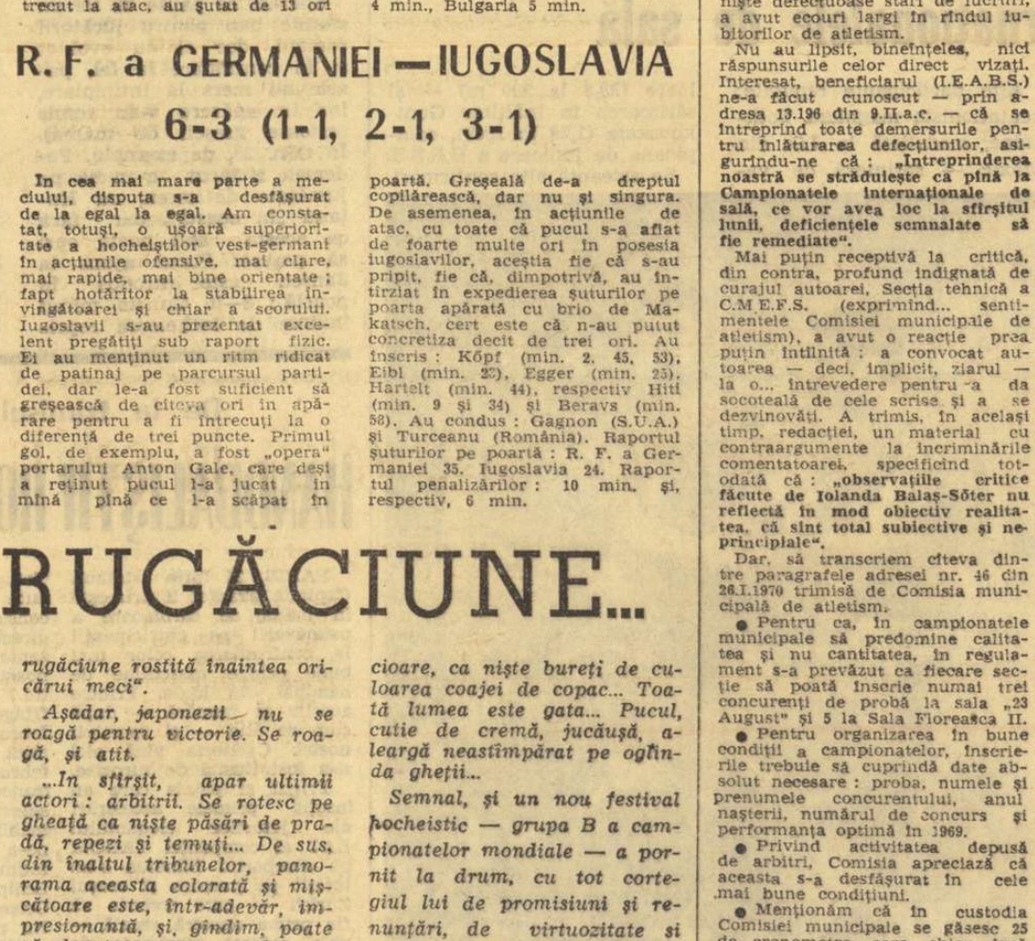

AL. MIRODAN

Anexă la istoria feudalismului

Toată lumea își închipuie că epoca feudală și-a trăit veacurile acum cîteva sute de ani și că — exceptînd niște zone afro-asiatice ale globului — ea este de mult și pe deplin revolută. Toată lumea își închipuie, de asemenea, că singurele prezențe în contemporaneitate ale feudalismului, cel puțin pe-aici prin Europa civilizată, sînt catedralele gotice, cîntecele menestrelilor și expresia „feuda tovarășului director cutare", prin care se înțelege îndeobște facultatea respectivului șef de a echivala o funcție cu o moșie, utilizînd excesiv bunurile de care răspunde provizoriu. Dar nimeni nu și-ar închipui că în anul cult 1970 mai există feudali și servi, stăpîni în stare să dispună de viața supușilor, autocrați capabili să mutileze ori să desființeze de tot, printr-o vorbă așternută la colț de hîrtie, destinul subordonaților.

Ei bine, există. Și, în lumea de care ne ocupăm aici — lumea fotbalului — dovada ne-a furnizat-o de curînd cazul Țarălungă. Jucătorul Progresului, capricios sau necapricios, nu știu, a hotărît să plece din București pentru a activa în rîndurile Universității Craiova. Întîmplare mai mult decît banală pentru că, la urma urmei aproape orice fotbalist din lume trece, de-a lungul carierei, prin mai multe cluburi. Bine sau rău, „asta-i situația". Excepțiile, adică jucătorii legați pe veci de-o singură echipă, sînt admirabile și constituie exemple înălțătoare pentru juniori, dar ele nu fac decît să confirme o lege. Or, noi sîntem atenți, ne place-nu ne place, la legi. Așadar, Țarălungă vrea să se mute la Craiova. Dar conducerea Progresului (era să scriem regresului dar... renunțăm)... Întîmplare — iarăși — mai mult decît banală. De asemenea, respectiva conducere apreciază că dorința de schimbare a lui Țarălungă este culpabilă. Apreciere — iarăși — banală. În asemenea cazuri, însă, cluburile folosesc fie mijloace civilizate de persuasiune fie, la o adică, acordă o sancțiune așa-zis rezonabilă. În spiritul elinului „nimic peste măsură". În cazul la care ne referim însă — șefii Progresului au depășit măsura, suspendîndu-l pe Țarălungă pe doi ani de zile. Iată o hotărîre care, la o cercetare mai atentă, echivalează cu o condamnare la moarte sportivă.

De ce?

În primul rînd, pentru că viața sportivă a unui jucător de performanță este destul de scurtă. Dacă un medic, un inginer, un strungar sau un poet ermetic de 27 de ani nu activează 2 ani avem de-a face cu un fapt neîndoios regretabil, dar după 2 ani, respectivii pot — nu foarte simplu, dar pot — să-și reia activitatea. Ei au „toată viața înaintea lor". Viața de fotbalist, însă, nu durează pînă la 60 de ani ci, în medie, pînă la 30 doar. De aceea, a-i răpi 2 ani înseamnă pur și simplu a-i amputa un sfert, o jumătate sau dacă incriminatul nu e, la ora pedepsei, foarte tînăr, întreaga carieră sportivă. Or, cel mai potolit calificativ ce se poate atribui unui asemenea act este ușurință. O ușurință greu de receptat cu seninătate, foarte greu de înțeles, cu neputință de acceptat. O ușurință stupefiantă. O ușurință, dintr-acelea, care-ți provoacă fiori. În al doilea rînd... în al doilea rînd... Dar cred că e mai bine să mă opresc la fiori.

ÎN LOC DE... UMBRELĂ

În numărul său din 21 ianuarie a.c., ziarul „Sportul" a publicat — în cadrul rubricii „Umbrela atletismului" — articolul comentatoarei Iolanda Balaș-Șoter „STOP! CADRU!" în care autoarea reclama, pe lîngă avariile ce se fac vizibile în corpul nouii săli de atletism din Parcul „23 August", o suită de lipsuri din activitatea atletică competițională a municipiului București.

Se preciza, astfel, în cadrul primului aspect, că: **„greșelile și lipsurile stipulate în procesul verbal provizoriu, încheiat în ianuarie 1969, nu sînt remediate nici pînă astăzi de către constructori"** (grupul nr. 102 construcții), fapt pentru care: **„umbrela s-a găurit în mai multe locuri, lăsînd ploii posibilitatea să inunde sala și să deterioreze materiale sportive procurate cu bani grei"**.

În cel de-al doilea capitol al articolului citat, comentatoarea sesiza atît concursurile deosebit de sărace (referirea privea întrecerile din 17—18 ianuarie), datorate unui regulament impropriu (ce acceptă numai trei atleți de secție) și unor măsuri birocratice (înscrieri ce se cer făcute cu mult înaintea concursului și în baza unor fișe cu numeroase rubrici al căror conținut nu interesează pe nimeni), cît și arbitrajele... arbitrare sau neglijente și inexistența acelor foto-finișuri atît de necesare în unele probe atletice.

Materialul, ce sesiza obiectiv niște defectuoase stări de lucruri, a avut ecouri largi în rîndul iubitorilor de atletism.

Nu au lipsit, bineînțeles, nici răspunsurile celor direct vizați. Interesat, beneficiarul (I.E.A.B.S.) ne-a făcut cunoscut — prin adresa 13.196 din 9.II.a.c. — că se întreprind toate demersurile pentru înlăturarea defecțiunilor, asigurîndu-ne că: **„Întreprinderea noastră se străduiește că pînă la Campionatele internaționale de sală, ce vor avea loc la sfîrșitul lunii, deficiențele semnalate să fie remediate"**.

Mai puțin receptivă la critică, din contra, profund indignată de curajul autoarei, Secția tehnică a C.M.E.F.S. (exprimînd... sentimentele Comisiei municipale de atletism), a avut o reacție prea puțin întîlnită: a convocat autoarea — deci, implicit, ziarul — la o... întrevedere pentru a da socoteală de cele scrise și a se dezvinovăți. A trimis, în același timp, redacției, un material cu contraargumente la încriminările comentatoarei, specificînd totodată că: **„observațiile critice făcute de Iolanda Balaș-Șoter nu reflectă în mod obiectiv realitatea, că sînt total subiective și neprincipiale"**.

Dar, să transcriem cîteva dintre paragrafele adresei nr. 46 din 26.I.1970 trimisă de Comisia municipală de atletism.

● Pentru ca, în campionatele municipale să predomine calitatea și nu cantitatea, în regulament s-a prevăzut ca fiecare secție să poată înscrie numai trei concurenți de probă la sala „23 August" și 5 la Sala Floreasca II.

● Pentru organizarea în bune condiții a campionatelor, înscrierile trebuie să cuprindă date absolut necesare: proba, numele și prenumele concurentului, anul nașterii, numărul de concurs și performanța optimă în 1969.

● Privind activitatea depusă de arbitri, Comisia apreciază că aceasta s-a desfășurat în cele mai bune condițiuni.

● Menționăm că în custodia Comisiei municipale se găsesc 25 de cronometre, care, chiar dacă nu sînt noi, totuși, prin selecția lor se poate asigura un cronometraj mulțumitor, așa cum de altfel, s-a constatat și în campionatele din 17—18.I. (n.r.: concursurile vizate de autoare), cînd timpii înregistrați au indicat performanțe bune și foarte bune.

● Referitor la participarea atleților la cele două campionate (n.r. — campionatele municipiului București la juniori I și seniori), Comisia o apreciază ca satisfăcătoare pe cea de la sala 23 August și foarte slabă pe cea de la Floreasca II, situație datorată faptului că aceste întreceri au fost privite superficial.

Dar motivațiile aduse pentru a o... desființa pe autoare, sînt atacabile în totalitatea lor. Să argumentăm:

● Explicația că, pentru a asigura calitatea unui concurs, fiecare club local trebuie să-și înscrie numai 3 concurenți, este de-a dreptul hilariantă. Atletismul dispune de criterii mult prea concrete pentru a asigura calitatea prin norme de participare.

● Cu adresa într-o mînă și cu regulamentul în cealaltă, constatăm că însăși depeșa trimisă redacției „Sportul" omite unele cerințe referitoare la înscrieri.

● A se aprecia de către Comisia municipală de atletism că arbitrajul la concursurile pe Capitală s-a desfășurat în cele mai bune condiții și a accepta această idee înseamnă a nu ține seama de realitate. Nu există concurent, antrenor sau spectator care să nu fi avut aprecieri critice la adresa arbitrajului. În municipiul București acestea sînt considerate arbitraje excelente; este evident că cineva este nepriceput în materie sau nesincer.

● Cît privește afirmația că: pentru a avea rezultate bune și foarte bune, este de ajuns un cronometru bun, să ne fie iertat, nici ca glumă nu este bună.

Preluînd seria... contra-contra-argumentelor, subliniem că specificația: **„fotografierea sosirilor în cursele de alergări nu se poate efectua, la sala 23 August, din cauza pereților de sticlă"** — oferită în aceeași adresă — nu are acoperire, ea fiind anulată de sutele de metri de peliculă pe care fotoreporterii noștri le-au realizat în sala aceea dificilă, cu pereți de sticlă (și din care vă oferim o mostră).

Foarte descoperită rămîne, însă, Comisia, atunci cînd motivează lipsa participării la concursuri, ca o simplă privire superficială a acestor întreceri de către unele secții bucureștene.

Faptul că într-un concurs municipal al seniorilor au fost prezenți numai 45 de concurenți (34 b, 11 f), că unele cluburi au trimis numai unul (C.A.U.) sau doi (Dinamo) participanți, că o serie de probe (lungime și înălțime băieți, 50 m g fete, prăjină și triplusalt) nu s-au putut desfășura pentru că nu au avut nici un atlet la start (Bucureștiul concentrînd cca 70 la sută din activitatea atletică generală) nu înseamnă, credem, numai un tratament superficial al întrecerilor, ci o ignorare a indicațiilor și solicitărilor pe care forul imediat conducător le face secțiilor, este, implicit, o recunoaștere a lipsei sale de autoritate.

Autoritatea și competența Comisiei municipale de atletism au fost, de altfel, aspru zdruncinate în ședința sa plenară din 4.II.1970 cînd — la cea mai importantă reuniune anuală a sa — a înregistrat o prezență minoritară (cca 35 la sută din cei convocați) și a primit calificarea de: plenară infructuoasă, care nu și-a atins scopul, nici una dintre problemele de fond nefiind atacată. (Cele cîteva accente critice din sală — ce sesizau numărul redus al juniorilor bucureșteni în loturile republicane, rezultatele mult mai slabe ale anului 1969 în comparație cu cele ale lui '68 și perspectivele puțin optimiste ale lui '70, calitatea slabă a arbitrajelor, alterarea relațiilor antrenori-arbitri, scăderea bazei de masă a atletismului bucureștean — au rămas fără ecou, dizolvate fiind într-o sală aproape goală, cu o asistență „absentă" ce nu voia altceva, decît să plece).

Desigur, într-o atare apatie în care trăiește Comisia municipală de atletism, materialul critic al Iolandei Balaș-Șoter — venit la timp și cu scopul de a trezi la realitate — a deranjat cumplit. Mai ales că el sublinia (și completa, totodată) nota critică pe care ziarul „Scînteia" a adresat-o — în nr. său din 17.I. a.c. — aceleiași Comisii, pentru aceleași motive.

Apreciem, însă, că în loc de chemări la ordine, pe care le considerăm intolerabile, mai ales atunci cînd motivele criticii sînt juste, este firesc să se recurgă la o severă revizuire în însuși sînul Comisiei pentru a fi depistate (dacă ele nu sînt, încă, vizibile) lipsurile existente și cei care se fac responsabili de ele, pentru a fi reașezate sarcinile și stabilite obligațiile.

Cerem asta pentru că atletismul bucureștean are nevoie de un for pe deplin competent și capabil să-i rezolve multiplele-i probleme și să-i impulsioneze efectiv dezvoltarea.